

# РЕШЕНИЕ

№ 1725

гр. София, 12.03.2013 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,**  
в публично заседание на 12.02.2013 г. в следния състав:

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мария Николова**

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **8152** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 144 – 178 АПК. Образувано е по жалба на М. Г. Г. срещу Решение № 06-00-270/27.07.2012г. на Изпълнителния директор на Националния център по информация и документация /Н./.

В жалбата се посочва, че оспорваното решение е незаконосъобразно. Твърди се, че решението е издадено при неизяснена фактическа обстановка, налице е нарушаване на административнопроизводствените правила, не са спазени разпоредбите на материалния закон. В съдебно заседание, процесуалният представител на жалбоподателя посочва, че не следва да се кредитира становището на проф. С. П., тъй като същият не бил консултант съгласно списъка, утвърден от изпълнителния директор на центъра. Моли съдът да отмени оспорваното решение и по съображения изложени в писмени бележки. Претендира разноси по представен списък.

Ответникът – Изпълнителния директор на Н., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Счита същата за неоснователна, по съображения изложени в писмено становище и в писмени бележки. Посочва, че академичното признаване не се извършва по реда на Закона за признаване на професионалните квалификации /З./, а съобразно Наредбата за признаване на придобито висше образование в чуждестранни висши училища (наричана за краткост по надолу Наредбата). Твърди, че процедурата по признаване се извършва на няколко етапа и Съвета по академично признаване е този, който взема решение за признаване на придобито висше образование. Твърди, че в съответствие с указанията на ВАС с

решението са препоръчани подходящи компенсаторни мерки на заявителя. Моли съдът да отхвърли жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа и правна страна:

Обжалва се подлежащ на обжалване индивидуален административен акт (чл. 12, ал. 3 от наредбата), от надлежна страна – заявителя по искането за признаване на висше образование, за която е налице и интерес от обжалването. Жалбата, депозирана при ответника на 08.08.2012г., е подадена в срок. От доказателствата по делото се установява, че решението е връчено на жалбоподателя на 30.07.2012г. Предвид това съдът приема, че жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество тя е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

От представените по делото доказателства се установява следното от фактическа страна.

Административното производство е започнало със Заявление до Министъра на образованието, младежта и науката № 06-00-270/26.03.2010г. Видно от заявлението М. Г. Г. е поискал признаване на висше образование, придобито в чуждестранно висше училище – С. - Петербургски държавен университет по водни комуникации, Руска федерация. По това заявление Заместник – министъра на образованието, младежта и науката се е произнесъл с Решение № 06-01-03 от 22.07.2010г. С Решение № 2866 от 28.02.2012г. по административно дело № 5083/2011г. състав на Върховния административен съд /ВАС/ е отменил Решение № 06-01-03 от 22.07.2010г. на Заместник – министъра на образованието, младежта и науката и е изпратил /върнал/ преписката на органа за ново произнасяне. В мотивите на решението е посочено, че Г. е поискал признаване на висше образование по специалността „Юриспруденция”. Изискванията за придобиване на същата специалност в българско висше учебно заведение са установени в Наредбата за единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалността „Право” и професионална квалификация „магистър”. Основанията за отказ за признаване на висше образование са съществени различия между данните от представените документи и установените изисквания за придобиване на висше образование по специалността „Право” за образователно – квалификационна степен магистър. ВАС посочва, че безспорно Г. не е положил задължителни учебни дисциплини, но не е налице извод на комисията и съответно на административния орган, дали самостоятелно това различие, без другите посочени като основание за отказ, е съществено различие от държавните изисквания за придобиване на висше образование в Република България. Не са отчетени и обсъдени всички показатели, посочени в чл. 11, ал. 2 от Наредбата. В отказа не е включена препоръка за възможните мерки, които лицето да предприеме, за да получи признаване на по - късен етап, включително полагане на допълнителни изпити. В решението е посочено, че процедурата по признаване на професионална квалификация е уредена в 3. Неприлагането на компенсаторни мерки следва да е мотивирано.

Със Заповед № РД-09-370/02.04.2012г. на Министъра на образованието, младежта и науката е определен Съвет по академично признаване. В изпълнение на решението на ВАС, на свое заседание на 23.04.2012г. Съвета по академично признаване, е разгледал заявлението на М. Г. вх. № 06-00-270/236.03.2010г. Резултатите от работата на съвета

са обективирани в Протокол № 99/23.04.2012г. Видно протокола съветът, е взел решение да се изиска допълнителна експертна оценка на дипломата от експерт по професионално направление „Право” в Юридическия факултет на СУ „Св. К. О.”. По делото има приложено становище от 20.04.2012г. от доц. д-р М. М.. В изпълнение на решението на Съвета по академично признаване, с писмо изх. № 06-00-270/10.05.2012г., е изискано становище от проф. д-р С. П. – декан на Юридическия факултет на СУ. Същият е представил отговор на запитването изх. № 223/18.07.2012г., който отговор е резюлиран за разглеждане от Съвета за академично признаване. На заседание на 19.07.2012г., за което заседание е изготвен Протокол № 102/19.07.2012г., е обсъдено заявлението на М. Г. Г.. Подробно са изложени мотивите на съвета при разглеждане на заявлението и оформяне на становището, че обучението на заявителя не съответства на изискванията за придобиване на висше образование по специалността „Право” и професионална квалификация юрист. На основание чл. 15 от Наредбата са дадени препоръки, при изпълнението, на които заявлението може да бъде преразгледано. С Решение № 06-00-270/27.07.2012г. директорът на Н. е отказал признаване на висше образование на М. Г. Г. по специалността юриспруденция от С.-Петербургски държавен университет по водни комуникации, Руска федерация. В решението са изложени подробни мотиви за отказа, след направена проверка на документите по реда на чл. 11, ал. 2, т. т. 2, 3, 4, 5, 6 и в съответствие с чл. 2 от Наредбата. Посочено е, че С. по академично признаване е установил съществени различия между данните от представените документи и установените в Наредбата за единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалността „Право” и професионална квалификация „юрист”, като конкретно са посочени в какво се състоят различията. Дадени са препоръки да бъдат положени изпити по задължителни учебни дисциплини (посочени в решението), след което заявлението може да бъде преразгледано.

Останалите събрани по делото доказателства – тези по предходните процедури от 2005г. и 2010г. съдът счита за неотносими към спора, поради което не следва да ги обсъжда.

Предвид установеното от фактическа страна съдът намира следното от правна страна. Решението е издадено от компетентен орган. Съгласно чл. 7 от Наредбата процедурата по признаване на висше образование, придобито в чуждестранни висши училища, се организира от висшето училище в случаите по чл. 6, т. 1 и министъра на образованието, младежта и науката чрез Н. в случаите по чл. 6, т. 3. Процедурата по ал. 1 се провежда при условия и по ред, определени със съответните правилници на висшите училища и с устройствения правилник на Н.. Съгласно чл. 21 от У. правилник на Н. удостоверението по ал. 1 или мотивираният отказ да бъде признато висше образование се подписват от изпълнителния директор на центъра или от упълномощено от него длъжностно лице. В отказа може да се включи препоръка за възможните мерки, които лицето да предприеме, за да получи признаване на по-късен етап, включително полагане на допълнителните изпити.

При постановяване на решението съдът намира, че не са допуснати нарушения на материалния закон и на административнопроизводствените правила, поради което не се споделят изтъкнатите от жалбоподателя в тази връзка доводи. Преди произнасяне на директора на Н., представената диплома е разгледана от Съвета по академично признаване, който е дал предложение за решение по казуса (чл. 14 от Наредбата). Заседанието на съвета е в необходимия кворум и за заседанията са изготвени

протоколи, подписани от председателя и секретаря – чл. 18.

Съгласно чл. 5 от Наредбата признаването на висше образование, придобито в чуждестранни висши училища, е официално писмено потвърждение на стойността на дипломата за висше образование или на друг аналогичен документ, издаден от образователна институция, призната от компетентен държавен орган за част от системата на светското висше образование на съответната държава. В чл. 12 от Наредбата е предвидено, че признаване на висше образование, придобито в чуждестранни висши училища, се отказва, когато се установят съществени различия между данните от представените документи и държавните изисквания за придобиване на висше образование в Република България. В процесния случай от доказателствата по делото безспорно се установи наличието на такова съществено различие. Жалбоподателят не е положил изпит по 9 от задължителните дисциплини, посочени в чл. 7 от Наредбата за единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалността "Право" и професионална квалификация "юрист". Съгласно чл. 5 от същата наредба формите на обучение са редовна и задочна, а Г. се е обучавал в дистанционна форма на обучение. Формите на обучение във висшето училище са редовни, задочни, вечерни и дистанционни (чл. 42, ал. 10 ЗВО), а дистанционно обучение се осъществява само от висши училища, получили акредитация и създадени при условия и по ред, определени от този закон (чл. 42, ал. 11 ЗВО). Дистанционната форма на обучение е организация на учебния процес, при която студентът и преподавателят са разделени по местоположение, но не непременно и по време, като създадената дистанция се компенсира с технологични средства. При дистанционната форма на обучение се използват аудио, видео, компютърни и комуникационни технологии и средства. С оглед разпоредбата на чл. 42, ал. 11 ЗВО дистанционната форма на обучение е различна от редовната и от задочната. В съответствие с решението на ВАС административния орган е изложил подробни мотиви относно това съществено различие, като подробно са посочени задължителните дисциплини, по които не е положен изпит. В изпълнение на решението на ВАС са дадени и препоръки за възможните мерки, които лицето да предприеме, за да получи признаване на по – късен етап, вкл. полагане на допълнителни изпити. В тази връзка следва да се отбележи, че с даването на тези препоръки и при изпълнението им от жалбоподателя, пред последния е налице възможността да му бъде призната дипломата издадена от чуждестранно висше училище. Съгласно чл. 31 от З. за професиите, за чието упражняване се изисква точно познаване на българското законодателство и чийто съществен и постоянен елемент е даването на съвети и/или оказването на помощ по българското законодателство, органът по признаване решава в кои случаи да изиска стаж за приспособяване или изпит за признаване на правоспособност. Давайки препоръка за полагане на задължителни изпити, административния орган е изпълнил решението на ВАС относно процедурата по признаване на професионална квалификация. Предвид това съдът не споделя доводите на жалбоподателя, че не му е предоставена възможност да избира измежду стаж за приспособяване или изпит за предоставяне на правоспособност. Изпитът за придобиване на юридическа правоспособност се полага след успешно дипломиране, извод който следва от чл. 13, ал. 3 от Наредбата за единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалността "Право" и професионална квалификация "юрист". В решението си ответникът е обсъдил всички показатели, посочени в чл. 11, ал. 2 от Наредбата. С

оглед гореизложеното жалбата се явява неоснователна и като такава следва да се отхвърли. Не се споделят доводите на жалбоподателя, че становището на проф. П. не следва да се кредитира и че органа не е следвало да го взема. Съгласно чл. 19 от Правилника за устройството и дейността на Н. дейността на съвета се подпомага от консултанти, хабилитирани лица от областите на висше образование съгласно Класификатора на областите на висше образование и професионалните направления, приет с Постановление № 125 на Министерския съвет от 2002 г. (ДВ, бр. 64 от 2002 г.). Списъкът с консултантите се утвърждава от изпълнителния директор на центъра. Даването на становище от външен консултант - в случая проф. П., не опорочава процедурата, доколкото това е само становище, подпомогнало дейността на Съвета за академично признаване при вземане на становището му относно представената диплома и заявление за признаване на висше образование придобито в чуждестранно висше училище.

При този изход на спора претендираните от жалбоподателя разноси не следва да му се присъждат. Ответникът не е направил разноси в производството, не претендира и такива, поради което не му се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение – 32-ри състав, на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 АПК:

**Р Е Ш И :**

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Г. Г. срещу Решение № 06-00-270/27.07.2012г. на Изпълнителния директор на Националния център по информация и документация.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република България.

Препис от решението да се изпрати на страните

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:**